



■ Tural Adışirin

Dünyanın yeriən ağaclarıyıq,
Bahara həmişə çatar əlimiz.
Dünyanın yeriən ağaclarıyıq
Bir yaşıl yarpaqdır hər əməlimiz.

Palıdlar da bir az əfəldir hələ
Onların yanında çox zirəyik biz.
Dumanlı, buludlu gündə də belə
Düşər yer üzünə, düşər kölgəmiz.

Bizim başımıza çıxmaq çətindir,
Sallaşan tapılar ətəyimizdən.
Bizi gövdəmizdən yıxmaq çətindir,
Ancaq yığılarıq ürəyimizdən.

Torpaqda da olsa ayaqlarımız
Kök atıb qalxarıq əllərimizdən,
Ağzı günə qalar budaqlarımız,
Ağlımızda yuva qurular bəzən.

Necə ki, necə ki dik dayanarıq,
Yanarıq, olsa da dörd yanımız buz
Elə ağaclarıq hey yaş yanarıq,
Dünya yığışsa da yanmaz qurumuz.

* * *

bizə babalardan mirasdı ad da,
bir nəsil birinə yadigar verir.
adsız doğuluruq bizə həyatda,
adları atalar, analar verir.

eşqin bulağından içəndə qızlar,
bir halal südəmmiş axtarar, arar.
ata ocağından köçəndə qızlar,
cehizlə ləkəsiz bir ad aparar.

qalxıb ucaldıqca istedadıyla,
bir oğul bir nəslə qaldırar göyə.
nəvələr yaşayar baba adıyla,
atalar yetimlik duymasın deyə.

adları şərəflə elə daşıyaq,
qoy gələn nəsillər bizi danmasın.
bir ömrü ömürtək elə yaşıyaq,
adımız kiçilib xırdalanmasın.

istəsən adınla el ucaltmağa,
sinən ümman olsun, ürəyin mayak.
dünyaya gəlmişik ad yaşatmağa,
dünyadan gedəndə ad aparmayaq.

* * *

qapına gələcək xoşbəxtlik bu yaz,
axtar o ünvanı gez ürəyimdə.
dərdimi bir kəsə açə bilmirəm,
qaralıb, pas atıb söz ürəyimdə.

yoxdur bu həsrətə dözməyə halım,
qalmayıb başımda huşum, kamalım,
yanıram oduna düşüb, a zalım,
atəş bəbəyimdə, köz ürəyimdə.

bu dəli könlümdür səndən pay uman,
əgər sevirənsə od tut, alovlan,
baxışın üstümə səpilən zaman,
elə bil gül açır yaz ürəyimdə

düşmüşəm eşq adlı ağır dərdə mən,
çəkmişəm pis gözə qara pərdə mən,
gəzməyəm nə kənddə, nə şəhərdə mən,
səni axtararam öz ürəyimdə.

* * *

Tökülər araya giley qar kimi,
Hava soyumamış soyudar bizi.
Aralı düşərik ulduzlar kimi,
Qoymaz görünməyə boran, qar bizi.

Mən qarı, çovğunu başında gəzən,
Yağışlı, yağmurlu soyuq bir qışam.
Ayaza, borana, tufana dözən,
Gileydə əriyən bir adammışam.

Biz niyə küsmüşük bir sözə görə,
Söz olar araya giley girendə.
Küsənlər barışır bax bizə görə,
Sən isə qaçırsan məni görəndə.

Demə ki aramız olubdur sərin,
Torpaq buza dönər qar qarlayanda.
Barışmaq həvəsi küsülülərin,
Başlayar ağaclar puçurlayanda.

* * *

O gözəl üstümdən çəkdi gözünü,
Tökdü çiçək-çiçək güllü yazımı.
Çay tək çevirib məndən üzünü,
Daha başqa səmtə axası oldu.

O getdi, ömrümdən uzağa getdi,
Doğma çıxır itdi, doğma iz itdi,
Özgə birisini yanib isitdi,
Tüstüsü başımdan çıxası oldu.

Düşdüm bir fəsildən neçə fəsilə,
Dedim, seven könlüm, daha bəs elə,
Axırda ortada qalan bir həsrət,
Bir də bu Turalı yaxası oldu

* * *

O günlər getməyir gözüm önündən,
Bir qız yaylıq verdi, bir saya yaylıq.
O mənə yaylığı verdiyi gündən,
Gəlib aralığa düşdü ayrılıq.

O getdi, üstümə çökdü duman çən,
Şaxtanın nəfəsi döndü qılınca.
Verdiyi dəsmalı getdiyi zaman,
Çıxarıb yellədim onun dalınca.

Mənə bu dəsmalı o qız seçibdir,
Odur ki, artıbdır yanımda qədri.
Dəsmala əlinin ətri keçibdir,
Yumuram, qorxuram silinə ətri.

* * *

Mən ki möcüzəyəm başdan binadan,
Həyatın min cürə sirri var məndə.
Belə doğulmuşam, belə anadan,
Belə qalacağam böyüyəndə də.
Fikir də dustaqdır, sən işə bir bax,
Hər kəlməm üzümdə yanan şillədi.
Mənim şeirlərim özümdən qabaq,
Hardasa hədəfə dəyən güllədi.
Yüz ildir içimdə daşlaşır kinim,
Qardaşım üzümə ağ olur demə.
Hələ bilməyirdim, əsil düşmənim,
Mənim öz içimdə doğulur demə.
Özüm kəsilmişəm, özümə qənim,
Hər gün kədər yeyir, qəm udur məni.
Ən böyük düşmənim dilimdir mənim,
Tək onun xətası qorxudur məni.
Torpağın altında qalan köz kimi,
Qeyrətim içimdə boğulur indi.
Sevgi də zor ilə gələn söz kimi,
Tanışlıq gücünə doğulur indi.
Kal söz şillə kimi dəyir üzümə,
Ürəyimdə qorxu, gözlərimdə nəm.
İmtahan verirəm özüm-özümə,
Gah qiymət alıram, gah kəsilirəm.

* * *

Dayan
Əl saxla şair
Özünü çox düşünüb,
Özünü çox dinlədin.
Birinə könül verib,
min dəfə inildədin.

Tək dərdimiz de bumu?
Öz vicdanın özünü
Bu an rahat qoydumu?
Gör bu Vətən nə deyir?!
Bir soruş gör dərdi nə
Bir qulaq as dərdinə;

Bu millətin,
bu xalqın
dərdi-sərindən danış

Düşün
Düşün
Düşündür,
Bir az dərindən danış.

Danış Cıdır düzünün
Milə boylanmağından,
Qan qusan Qarabağın
qana boyanmağından.

Murova baxa-baxa,
Ağrıdağ ağrı çəkir.
Baxışında bir imdad
Savalana göz dikir.

Yarasından qan damır,
Göyçə kömək istəyir
Borçalı son nəfəsdə
Nəsə demək istəyir...

Yaz Vətənin dərdini
yanıqlı nəğmə kimi
Yayılsın saz diliylə !
Arazı dilə gətir,
Deyiləsi dərdi var
danış Araz diliylə !

Sərhədin o tayından
Təbrizin harayını
Götür Bakıya ötür,
Zəngəzurdan salam al,
Dərbəndə salam götür.

Bircə dəfə dinləsən
bu yurdu, bu torpağı,
Görərsən nalə çəkir
hər saralan yarpağı...

Şeirə çevir bu dərdi.
Bu harayı, bu ahı...
Sinələrə dağ çəkdir!
Vətən ana deməkdir,
Vətən namus deməkdir!!!
Özümüzü düşünüb rahat,
ağ günə çıxdıq,
Özümüzə ev tikib;
Vətən - evini yıxdıq.

Biz toy büsat içində,
sənsə qara bağladın,
Yol gözləyən ana tək
"bala" deyib ağladın.
Oğlunsa fəxr elədi
soyunu öyə-öyə,
Özünə oğul dedi
döşünə döyə-döyə .

Hanı mənim babamın
məne qoyduğu miras; -
O əmanət - o Vətən?
Sabah da öz balama
Nəyi tapşırıcam mən?
Düşündünmü bunu sən ?!

Yaz bu Vətən dərdini,
müqəddəs kitab elə!
Dilləndir
Dindir onu
Şərinə xitab elə!
Şairin hər xitabı öz xalqına görk olar.
Cəmiyyətin hesabı
Şairindən sorular!

